

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Cob/37/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1708200961
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Zelenák
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1708200961.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Zelenáka a členiek senátu JUDr. Marty Šašinkovej a JUDr. Ley Gubovej, v právnej veci žalobcu Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., Pribinova 19, Bratislava, IČO: 00 151 700, proti žalovanému F. M., A.. X.XX.XXXX, W. H. XXXX/XX, G. F. T., práv. zast. JUDr. Jindřich Stoszek, advokát, Černyševského 26, P. O. BOX 79, Bratislava, o zaplatenie 27.971,36 EUR s prísl. a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č.k. 37C/102/2013-476 zo dňa 12.10.2021 jednohlasne, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave odvolanie žalovaného proti výroku II. rozsudku Okresného súdu Pezinok sp. zn. 37C/102/2013 zo dňa 12.10.2021 odmieta.

II. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Pezinok sp. zn. 37C/102/2013 zo dňa 12.10.2021 v napadnutom výroku I. a III. a IV. potvrdzuje.

II. Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 27.971,36 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 14,25% ročne zo sumy 6.413,82 EUR od 13.12.2007 do 31.7.2008; s úrokom z omeškania vo výške 14,25% ročne zo sumy 995,82 EUR od 27.11.2007 do 16.7.2008 a s úrokom z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 27.971,36 EUR od 7.7.2013 do zaplatenia, druhým výrokom v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol, tretím výrokom rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v rozsahu 100% a štvrtým výrokom rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že uznesením č. k. 37C/102/2013-341 zo dňa 7.9.2016 žalobu, ktorou sa domáhal zaplatenia žalovanej istiny z titulu storno provízií, odmietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100%. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 7Co/471/2016-367 z 26.4.2018 rozhodol tak, že uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení okrem iného uviedol, že i keď žalobca priamo v texte neuviedol každú konkrétnu poisťnú zmluvu, ktorej uzavretie žalovaný sprostredkoval, za ktorú obdržal províziu a v akej výške a kedy, a z akého dôvodu došlo k zániku, príp. k zníženiu výšky ročného poisťného, vzhľadom na rozsah a špecifiká podanej žaloby, nemožno formalisticky trvať na tom, že bez uvedenia vyššie uvedených skutočností, v žalobcom podanej žalobe absentuje opísanie rozhodujúcich skutočností. V prípade, ak by žalobca neuviedol v žalobe všetky potrebné tvrdenia významné podľa hmotného práva, nešlo by o vadu žaloby, ktorá by bránila pokračovať v konaní. Úlohou prvoinštančného súdu bude posúdiť, či vzhľadom k predloženým dôkazom je základ a výška žalobného

nároku dôvodná a v závislosti od toho vo veci rozhodnúť; v novom rozhodnutí vo veci súd prvej inštancie rozhodne aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania.

3. V odôvodnení súd konštatoval, že medzi stranami nebolo sporu o tom, že dňa 12.9.2006 medzi sebou uzavreli zmluvu o obchodnom zastúpení, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného vykonávať sprostredkovanie poistenia medzi žalobcom a klientmi poisťovne a záväzok žalobcu zaplatiť žalovanému províziu. Žalovaný taktiež nesporel o zánik tejto zmluvy. Ohľadom zmluvnej pokuty, oznámenej žalovanému žalobcom listom zo dňa 5.11.2007 za porušenia ustanovení smernice pri vykonávaní sprostredkovania, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy, súd uviedol, že jej uloženie žalovaný nijakým spôsobom nesporel, jediné, čo uviedol bolo, že nemá vedomosť, že by platil zmluvnú pokutu prevodom z účtu. Žalobca potvrdil, že nezaplacenú zmluvnú pokutu započítal na províziu, ktorá mala byť vyplatená žalobcovi v zmysle provízneho listu za obdobie 1.7.2008 - 31.7.2008. Žalovaný však vzniesol námietku neplatnosti zmluvy. Namietal, že zmluva je neplatná z dôvodu, že za žalobcu zmluvu nepodpísali osoby oprávnené v jeho mene konať, teda štatutárni zástupcovia. Zmluva je preto podľa názoru žalovaného absolútne neplatná.

4. Z vykonaného dokazovania podľa súdu vyplýva, že zmluva za žalobcu bola podpísaná dvoma osobami - riaditeľom pre životnú sieť regiónu a vedúcou oddelenia back office životnej siete ústredia. Podľa výpisu z obchodného registra, za žalobcu konajú a podpisujú vždy spoločne dvaja členovia predstavenstva alebo jeden člen predstavenstva spolu s prokuristom alebo dvaja prokuristi. Po posúdení námietky žalovaného súd dospel k záveru, že táto je nedôvodná. Žalovaný zároveň namietal neplatnosť zmluvy aj z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku. Podľa názoru žalovaného je táto nevyvážená a vyjadruje pre neho postavenie vazala, napríklad, že nemá nárok na províziu v prípadoch zániku sprostredkovaného poistenia, keď k zániku poistenia došlo bez jeho zavinenia. Pred posúdením tejto námietky bolo potrebné najprv vyriešiť otázku, či v posudzovanom prípade ide o obchodnoprávny spor, pričom súd ustálil, že záväzkový vzťah strán je obchodnoprávneho charakteru. Súd ďalej uviedol, že žalovaný presne nešpecifikoval v čom vidí rozpor s dobrými mravmi, či zásadou poctivého obchodného styku, pričom samotné konštatovanie, že má postavenie vazala nie je dostatočným argumentom. Zmluva nie je výrazne nevyvážená, navyše obchodné právo priznáva účastníkom právnych vzťahov väčšiu mieru autonómie zmluvných strán, s čím ide ruka v ruku nižšia miera ochrannej funkcie. Námietka žalovaného je tak nedôvodná.

5. Podľa súdu prvej inštancie, keďže posudzovaná zmluva je platná, pristúpil k skúmaniu dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku vyplývajúceho z tejto zmluvy. Žalobca sa zaviazal vyplácať za činnosť žalovaného províziu, pričom medzi stranami bol dohodnutý spôsob výpočtu tejto provízie, ako aj povinnosť žalovaného takto vyplatenú províziu vrátiť za podmienok dohodnutých v čl. V. ods. 3 až 5 a 7 zmluvy. Podľa tohto zmluvného vzťahu mal žalovaný povinnosť vrátiť vyplatenú províziu žalobcovi, a to aj po ukončení tejto zmluvy (strany si dohodli skratku „storno provízie“), ak zanikne ním sprostredkované poistenie alebo v priebehu trvania poistenia dôjde k zníženiu výšky ročného poistného (čl. V. ods. 3 zmluvy). Strany si medzi sebou dohodli, že vypočítané provízie, na ktoré vznikol žalobcovi nárok a ktoré je povinný vrátiť, žalobca raz mesačne zaznamenáva na provízne listy (čl. V. ods. 7 zmluvy). Predmetom tohto konania bol žalobcom uplatnený nárok na vrátenie provízií vyplatených žalobcovi v zmysle províznych listov za obdobie 1.8.-31.8.2007, 1.9.-30.9.2007, 1.10.-31.10.2007, 1.11.-30.11.2007, 1.12.-31.12.2007, 1.1.-31.1.2008, 1.5.-31.5.2008, 1.6.-30.6.2008 a 1.7.-31.7.2008, celkovo za 18 sprostredkovaných poistných zmlúv. V zmysle týchto províznych listov má žalovaný vrátiť vyplatenú províziu v sume 39.201,40 EUR, ktorú žalobca zaokrúhlil na 39.201,39 EUR. Žalobca si zároveň nárokoval aj zmluvnú pokutu vo výške 995,82 EUR v zmysle provízneho listu za mesiac január 2008. Podľa provízneho listu za obdobie mesiaca november 2007 vznikol žalovanému nárok zaplatenie sumy 16,55 EUR ako provízia za starostlivosť, v zmysle provízneho listu za mesiac júl 2008 vznikol žalovanému nárok na zaplatenie sumy 82,98 EUR označená ako „Bonifikácia Preregistrácia VSP“ a na zaplatenie sumy 11.130,50 EUR ako provízia. Pohľadávky žalovaného žalobcu započítal na splatné pohľadávky voči žalovanému. Celková suma tvoriaca žalobný návrh je tak 27.971,36 EUR. Žalovaný argumentoval, že provízne listy nespĺňajú náležitosti, nakoľko nie sú podpísané ani opečiatkované, nemajú charakter daňových dokladov, pričom tvrdil, že mu nebol doručený žiadny provízny list mínusovej hodnoty. Zo zmluvy nevyplýva, aké náležitosti by provízny list mal mať, ani upravené dôvody, za akých je takýto provízny list neplatný. Zároveň neobstojí ani argument nedoručenia províznych listov, nakoľko v zmysle čl. V. ods. 7 zmluvy mal žalovaný povinnosť písomne požiadať žalobcu o opakované zaslanie provízneho listu, ak mu nebol doručený. Uvedené však žalovaný nepreukázal, že by urobil, a preto je potrebné na jeho námietku nazerať ako na nedôvodnú.

6. K námietke žalovaného, že žalobca neosvedčil dôvod skončenia poistných vzťahov, teda, že by skončili na základe prekážok poistených treba uviesť, že z vykonaného dokazovania vyplynul vznik a zánik 18 poistných zmlúv sprostredkovaných žalovaným, ako aj vznik a zánik provízií s nimi súvisiacimi. Ustanovenie čl. V. ods. 3 zmluvy určuje, že žalovaný má povinnosť vrátiť vyplatenú províziu, keď zanikne poistenie alebo dôjde k zníženiu poistného. Z tohto zmluvného ustanovenia vyplýva, že dôvod zániku poistenia alebo zníženia poistného, je pre povinnosť vrátiť províziu irelevantný. Preto argument, že zánik poistenia alebo zníženie poistného nenastalo zavinením žalovaného alebo prekážok poistených nie je podstatné. Žalovaný sa ďalej procesne bránil, keď poukazoval na doklady o úhrade poistného, a teda, že nedošlo k zániku poistných zmlúv založených v súdnom spise. Uvedené tvrdenie však žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal. Žalobca procesne zaútočil tým, že po preverení týchto platieb opätovne zistil, že tieto neboli zrealizované. Súd konštatoval, že v súdnom spise sa nachádzajú iba príkazy na úhradu, ktoré samy o sebe nie sú dokladom o zrealizovanej platbe. Vzhľadom na to, že iný dôkaz navrhnutý nebol, súd konštatoval, že procesná obrana žalovaného nie je účinná, keďže sa mu nepodarilo preukázať zaplatenie poistného dotknutými poistníkmi. K storno provízií súd uviedol, že to upravuje provízny poriadok. Pri žalovaným sprostredkovanom poistení sa uplatňovalo storno typu B, podľa ktorého pri zániku sprostredkovaného poistenia do 3 mesiacov trvania poistenia je vo výške celej vyplatennej provízie, od 4 do 36 mesiacov v alikvotnej výške podľa priloženého vzorca výpočtu. Uvedené typy storna žalovaný nenamietal, takisto ani spôsob výpočtu, námietka smerovala iba k zániku sprostredkovaných zmlúv, ktorá však nebola dôvodná. Žalobca naopak preukázal, že v zmysle zmluvy je žalovaný povinný vrátiť vyplatenú províziu v celkovej sume 39.201,40 EUR za zánik 18 sprostredkovaných poistných zmlúv (ktorú žalobca zaokrúhlil na 39.201,39 EUR) a zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 995,82 EUR. Žalobca svoju pohľadávku vzniknutú titulom zániku nároku na províziu započítal na pohľadávky žalovaného na províziu v sume 16,55 EUR podľa provízneho listu za obdobie 1.11.2007 - 30.11.2007 a sumy vo výške 82,98 EUR a 11.130,50 EUR podľa provízneho listu za obdobie 1.7.2008 - 31.7.2008. Pohľadávku žalobcu na zmluvnú pokutu započítal na pohľadávku žalovaného na províziu vo výške 995,82 EUR, podľa provízneho listu za obdobie 1.7.2008 - 31.7.2008. Celková suma, ktorú žalobca požaduje je tak vo výške 27.971,36 EUR. V časti žalovanej istiny je tak žaloba dôvodná.

7. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca požadoval zaplatenie úrokov z omeškania z nezaplatených storno provízií a zmluvnej pokuty, pričom listom zo dňa 5.11.2007 oznámil uloženie zmluvnej pokuty vo výške 995,82 EUR za porušenie ustanovení čl. 4 bod 4.5., čl. 6 bod 6.2., čl. 9 bod 9.3. a čl. 10 bod 10.3 smernice pre finančného poradcu v životnej sieti 1/FP/ŽS/05. Vzhľadom na to, že žalobca skonštatoval porušenie viacerých ustanovení smernice pre finančného poradcu, ktorá tvorí súčasť zmluvy, teda nastalo porušenie zmluvných povinností, pre ktoré si strany dohodli zmluvnú pokutu, pričom táto je určená spôsobom ustanoveným zmluvou, resp. smernicou, bol žalovaný povinný túto podľa výzvy žalobcu uhradiť. Keďže žalobca na výzvu nereagoval, žalobca započítal zmluvnú pokutu na nárok žalovaného na províziu. Žalobca zároveň požadoval zaplatenie úroku z omeškania vo výške 14,75% ročne zo sumy 6.413,82 EUR od 13.12.2007 do 31.7.2008, kedy vyzval žalovaného listom zo dňa 9.11.2007 na úhradu sumy vo výške 6.413,82 EUR v lehote do 30 dní od doručenia výzvy. Výzva bola žalovanému doručená dňa 12.11.2007 a lehota na zaplatenie uplynula dňa 12.12.2007, žalovaný túto sumu neuhradil v tejto lehote, a preto sa dňom 13.12.2007 dostal do omeškania. Súd prvej inštancie však nemohol priznať úrok z omeškania v požadovanej výške, nakoľko žalobca má nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 14,25% ročne zo sumy vo výške 6.413,82 EUR odo dňa 13.12.2007 do dňa 31.7.2008. Žalobca ďalej požadoval zaplatenie úroku z omeškania vo výške 14,75% ročne zo sumy 995,82 EUR odo dňa 27.11.2007 do dňa 16.7.2008. Výzvou zo dňa 5.11.2007, doručenou žalovanému dňa 12.11.2007 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie zmluvnej pokuty v lehote do 14 dní od doručenia. Lehota na zaplatenie v zmysle výzvy uplynula dňa 26.11.2007, žalovaný sa dostal odo dňa 27.11.2007 do omeškania. Zmluvná pokuta bola uspokojená dňa 18.7.2008. Súd však nemohol priznať úrok z omeškania v požadovanej výške a žalobca má preto iba nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 14,25% ročne zo sumy vo výške 995,82 EUR odo dňa 27.11.2007 do dňa 16.7.2008. Žalobca požadoval aj zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9,00% ročne zo sumy 27.971,36 EUR odo dňa 1.8.2008 do zaplatenia. Uvedenú sumu ako aj dátum, odkedy sa žalovaný dostal do omeškania, žalobca odvodzoval od provízneho listu za obdobie od 1.7.2008 - 31.7.2008. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že k provízному listu nie je priložená doručenka, pričom žalobca nepreukázal ani doručenie, ani odoslanie provízneho listu žalovanému (nebola pripojená doručenka alebo záznam o odoslaní), na základe ktorého odvodzuje svoj nárok, pričom žalovaný výslovne poprel, že by mu bol doručený provízny list mínusovej hodnoty. Keďže uvedenú skutočnosť žalobca nepreukázal, avšak z obsahu súdneho spisu vyplýva, že tento provízny list za obdobie od 1.7.2008 - 31.7.2008 bol žalobcovi doručený súdom (spolu so zmenou žaloby) dňa 6.6.2013. Jednomesačná lehota na vrátenie provízií uplynula 6.7.2013, k prvému

dňu omeškania tak došlo dňa 7.7.2013 a žalobca má preto iba nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy vo výške 27.971,36 EUR odo dňa 7.7.2013 do dňa zaplatenia.

8. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal rozsudok zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odvolaní uviedol, že súd sa nedostatočne vysporiadal s argumentáciou odvolacieho súdu uvedenou v uznesení krajského súdu zo dňa 26.4.2018. Súd ignoroval pri posúdení veci fakt, že žalovaný iba sprostredkúval žalobcovi záujemcov o poistenie. Ak mu bola vyplatená provízia, musel dospieť k jednoznačnému záveru, že poistený poistné zaplatiť. Nemal možnosť vstupovať do vzťahov žalobcu a poistených osôb, kontrolovať, či poistení plnia svoje záväzky, či ich plní poisťovňa, či ona nezavinila problémy v týchto vzťahoch a už vôbec nemal možnosť kontroly poistných vzťahov, čo mu súd vyčítal. Žalobca nepreukázal, že ku skončeniu poistných vzťahov s klientami nedošlo pre prekážky na jeho strane. Žalovaný namietal nerelevantnosť listinných dôkazov založených v tejto súvislosti žalobcom vo forme výstupov z výpočtovej techniky. Podľa názoru odvolateľa, jediným spôsobom smerovania dokazovania bolo predvolať dotknutých klientov poisťovne, aby sa vyjadrili, či bola zmluva platne uzatvorená, či a koľko na poistnom uhradili a ak neuhradili alebo prestali, prečo. Žalovaný ďalej namietal pojednávania vo veci, pričom ani jedno nebolo vykonané. Predvolanie na pojednávanie vytyčené na deň 15.7.2021 bolo právnomu zástupcovi žalovaného doručené až dva dni po termíne jeho konania, pričom navyše sa právny zástupca nachádzal v zahraničí. Ak súd dospel k záveru, že vo veci je potrebné vykonať pojednávanie, nemohol nasledovne svoj názor zmeniť a rozhodnúť bez pojednávania iba vyhlásením rozsudku. Nový zákonný sudca mal na vec iný právny názor ako pôvodný zákonný sudca a bola prelomená zásada predvídateľnosti konania a rozhodnutia súdu. Žalovaný namietal, že mu bolo odňaté právo účastníka konať vo veci a v tejto súvislosti poukazuje na svoje argumenty uvedené v záverečnom návrhu, s ktorými sa súd prvej inštancie presvedčivo nevyrovnal.

9. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 10Co/138/2015 so skutkovo totožným uplatneným nárokom. Žalobca jednoznačne preukázal, že obchody týkajúce sa týchto zmlúv sa považujú za neuskutočnené v dôsledku zániku poistných zmlúv. A to aj v prípade výkladu ustanovenia § 662 ods. 1 a 3, ktoré zodpovedajú článku 11 ods. 2 a 3 Smernice 86/653/EHS je obchodný zástupca povinný vrátiť pomernú časť svojej provízie v prípade čiastočnej nerealizácie zmluvy sprostredkovanej žalovaným medzi zastúpeným a treťou osobou, t.j. nie je „odchýlením v neprospech obchodného zástupcu“, pokiaľ časť provízie, ktorá sa musí vrátiť, je primeraná rozsahu nerealizovanej zmluvy. Žalobca dôvodnosť a výšku uplatňovanej pohľadávky voči žalovanému doložil zmluvou, poistnými zmluvami a k nim prislúchajúcimi zánikovými listami, špecifikáciou výpočtu storno provízie a dôvodov zániku poistných zmlúv a províznymi listami, ktoré sú oficiálnym výstupom zo spracovania účtovnej závierky provízií za účtovný mesiac a odrážajú skutočnosti súvisiace so stavom poistnej zmluvy sprostredkovanej žalovaným, ďalej žalobca vyvrátil tvrdenia žalovaného, že poistné na poistných zmluvách boli uhradené, preukázaním príkazov na úhradu k jednotlivým poistným zmluvám a nie výpis o úhrade. Žalobca preukázal, že poistné zmluvy sprostredkované žalovaným boli stornované a túto skutočnosť žalovaný žiadnym spôsobom nevyvrátil. Žalobca preukázal porušenie ustanovenia § 658 ods. 1 ObchZ žalovaným z dôvodu, že podstatou sprostredkovania poistenia nie je len uzatvoriť poistnú zmluvu za účelom vyplatenia provízie, ale účelom sprostredkovania poistenia klientovi je platná a účinná poistná zmluva, ktorá spĺňa požiadavky klienta. Žalovaný osvedčil dôvod skončenia poistných vzťahov, od ktorých odvodzuje svoje nároky žalobca, svojim nekonaním. Žalovaný vo svojich vyjadreniach neuniesol dôkazné bremeno. Vyjadrenia žalovaného sú len konštatovaniami, bez právneho základu, ktoré žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, t.j. absentuje v týchto vyjadreniach akýkoľvek právny základ, dôkaz.

10. Žalovaný k odvolacej replike žalobcu uviedol, že nesúhlasí s jeho argumentáciou a zotrváva na svojich doterajších vyjadreniach a na obsahu svojho odvolania.

11. Žalobca na vyjadrenie žalovaného uviedol, že trvá na podanom žalobnom návrhu v celom rozsahu a vyjadruje nesúhlas s argumentáciou žalovaného, pričom má za to, že žalovaný mal priestor rozporovať akýkoľvek dôkaz, či tvrdenie žalobcu v priebehu súdneho konania, ale zo strany žalovaného sa tak nestalo. Na základe uvedeného navrhol potvrdiť rozhodnutie súdu prvej inštancie.

12. K vyjadreniu žalobcu žalovaný poukazuje na neurčitosť tvrdení žalobcu, dôkazy boli žalovaným rozporované priebežne počas celého konania a vyjadruje nesúhlas s tvrdeniami žalobcu.

13. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.) prejednal vec podľa § 380 ods. 1, bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 C.s.p. oznámený na úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave dňa 19.9.2023. Po

oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie a s dôvodmi odvolania žalovaného, vyjadreniami strán sporu, dospel súd k záveru, že odvolaniu proti rozsudku nie je možné vyhovieť.

14. Podľa § 359 C.s.p., odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

15. K napadnutému výroku II. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol, odvolací súd poukazuje na to, že subjektívna procesná legitímácia odvolateľa na podanie odvolania vyplýva z ustanovení § 359 až 361 C.s.p. Podľa § 359 C.s.p., odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Civilný sporový poriadok tak právo strany podať odvolanie výslovne obmedzuje tým spôsobom, že právo podať odvolanie priznáva strane len v tom prípade, ak bolo rozhodnutie vydané v jej neprospech. Súd prvej inštancie druhým výrokom konanie vo zvyšku zastavil. Ako je zrejmé zo znenia uvedeného výroku, neznie v neprospech žalovaného, teda žalovaný nie je osobou oprávnenou podať voči rozsudku v tejto časti odvolanie, z dôvodu nedostatku jeho subjektívneho oprávnenia podať odvolanie voči tej časti rozsudku, ktorá mu nebola v neprospech. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené odvolanie žalovaného voči II. výroku, odmietol podľa § 386 písm. b) C.s.p. ako podané neoprávnenou osobou.

16. Podľa § 387 ods. 1, C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Podľa § 387 ods. 2, C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého výroku I., III. a IV. rozsudku ako aj celého obsahu spisového materiálu, odvolania žalovaného, vyjadrení strán sporu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, a vec i správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite, podrobne, logicky odôvodnil. Odvolací súd preto konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku a stotožňuje sa s dôvodmi v ňom uvedenými a v celom rozsahu na ne poukazuje.

19. Strany sporu medzi sebou uzavreli zmluvu o obchodnom zastúpení, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného vykonávať sprostredkovanie poistenia medzi žalobcom a klientmi poisťovne a záväzok žalobcu zaplatiť žalovanému províziu. Žalobca sa domáhal od žalovaného zaplataenia dlhu, ktorý vznikol zo storno provízií a uloženej sankcie.

20. Odvolací súd konštatuje, že podľa čl. V ods. 3 Zmluvy o obchodnom zastúpení pri sprostredkovaní poistenia osôb z 12. 9. 2006 sa zmluvné strany sa dohodli, že finančný poradca je povinný vrátiť vyplatenú províziu poisťovni, a to aj po ukončení zmluvy, ak zanikne sprostredkované poistenie alebo v priebehu trvania poistenia dôjde k zníženiu výšky ročného poistného, pričom výška a spôsob storna provízie je špecifikovaný v zmluve a províznom poriadku. V zmysle uvedeného zmluvného dojednania žalobcovi za splnenia zmluvných podmienok vzniklo právo na vrátenie vyplatených provízií pri predčasnom zániku poistných zmlúv sprostredkovaných žalovaným alebo pri znížení ročného poistného, t. j. pri zmene poistnej zmluvy.

21. Argument žalovaného, že nemal možnosť vstupovať do vzťahov žalobcu a poistených osôb, že nezavinil ukončenie poistných zmlúv, nie je v zmysle uvedeného relevantný, keďže k zmluvným dojednaniám o storno províziách a sankciách sa riadne zaviazal, teda súhlasil so storno províziami a sankciami pre prípad naplnenia zmluvných podmienok pre ich uplatnenie. Skúmanie dôvodov, ktoré klientov poisťovne viedli k zániku zmluvy alebo zníženiu poistného, nemá vplyv na nárok poisťovne voči žalovanému. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie vo vzťahu k jednotlivým poistným zmluvám riadne odôvodnil v ods. 14 až 32, odvolací súd na odôvodnenie odkazuje.

22. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca náležite preukázal splnenie podmienok pre uplatnenie storno provízií, sankcií, ďalšie preukazovanie dôvodu na zmenu (zníženie poistného) /zánik poistnej zmluvy na strane poistených (klientov poisťovne) pre ukončenie poistnej zmluvy, príp. pre zníženie poistného (zmenu zmluvy) je bez právnej relevancie na nárok žalobcu, preto vykonanie dokazovanie za účelom skúmania dôvodu zmeny/zániku poistnej zmluvy, plnenia si povinností klientami poisťovne by bolo nadbytočné a nehospodárne.

23. Odvolací súd považuje vyhodnotenie listinných dôkazov (počítačových výstupov) súdom prvej inštancie za dostatočné, t. j. nebolo potrebné v spore predvolať klientov poisťovne za účelom skúmania trvania/zmeny poistnej zmluvy, nakoľko žalovaný relevantným spôsobom nespochybnil trvanie/zmeny poistných zmlúv, ktoré viedli žalobcu k podaniu žaloby.

24. Žalovaný v podanom odvolaní proti rozsudku namieta, že predvolanie na pojednávanie vytyčené na deň 15.7.2021 bolo právnomu zástupcovi žalovaného doručené až dva dni po termíne jeho konania, pričom navyše sa právny zástupca nachádzal v zahraničí. Ak súd dospel k záveru, že vo

veci je potrebné vykonať pojednávanie, nemohol nasledovne svoj názor zmeniť a rozhodnúť bez pojednávania iba vyhlásením rozsudku. Odvolací súd uvádza, že po preskúmaní obsahu spisu zistil, že súd vytýčil termín pojednávania na deň 15.7.2021, pričom právny zástupca žalovaného sa dňa 21.6.2021 ospravedlnil vopred z termínu pojednávania z dôvodu zahraničnej dovolenky. Následne uznesením súd určil nový termín pojednávania na deň 14.9.2021, pričom uznesenie o zmene termínu bolo právnomu zástupcovi žalovaného elektronicky s doručenkou doručené dňa 20.7.2021. Na pojednávanie konané dňa 14.9.2021 sa právny zástupca žalovaného nedostavil, žalobca sa ospravedlnil dňa 14.9.2021, súhlasil s pojednávaním v neprítomnosti. Na pojednávaní dňa 14.9.2021 súd prvej inštancie skončil dokazovanie a odročil pojednávanie za účelom verejného vyhlásenia rozsudku na deň 12.10.2021, o ktorom upovedomil aj PZ žalovaného dňa 14.9.2021, pričom upovedomenie mu bolo doručené s doručenkou v ten istý deň t. j. 14.9.2021. Na verejné vyhlásenie rozsudku dňa 12.10.2021 sa strany sporu nedostavili. Nie je pravdou, že súd rozhodol bez pojednávania iba verejným vyhlásením rozsudku, nakoľko verejnemu vyhláseniu rozsudku predchádzalo pojednávanie dňa 14.9.2021. Odvolací súd nezistil také procesné pochybenie súdu prvej inštancie, ktoré by malo za následok vecne nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

25. Odvolací súd má za to, že odvolacia námietka žalovaného, že súd zmenil právny názor a rozhodol bez pojednávania nie je dôvodná, keďže právny zástupca bol riadne predvolaný na pojednávanie aj verejné vyhlásenie rozsudku, pričom až do skončenia dokazovania mohol žiadať súd o predbežné právne posúdenie a navrhnúť vykonanie dôkazov. Vzhľadom na uvedené je potrebné konštatovať, že žalovaný bol v závere sporu procesne pasívny a teda nemohlo dôjsť k prelomeniu zásady predvídateľnosti konania a rozhodnutia, ako tvrdí žalovaný.

26. Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou žalovaného, že postupom súdu prvej inštancie mu bolo odňaté právo konať vo veci. V posudzovanom prípade s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I., III. a IV. ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil, nakoľko súd prvej inštancie správne rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania v súlade s § 255 CSP.

27. Odvolací súd zvyrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higinis c. Francúzsko z 19. februára 1998). Uvedené kritéria pre dostatočné odôvodnenie napadnutý rozsudok splnil.

28. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mu žiadne nevznikli.

29. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p.).